

*Bu kitabı yazarken
uzmanlıklarına ve deneyimlerine
başvurduğum Göztepe Dosteller
İşitme Engelliler İlköğretim Okulu'nun
değerli yöneticilerine, öğretmenlerine
ve sevgili öğrencilerine
teşekkür ederim.*

Z. C.

Meraklı Postacı

O kasım günü, Postacı Erkan masanın başına geçmiş, imza karşılığında verilmesi gereken zarfları kaydediyordu. Az sonra dışarı çıkacak, yine kapı kapı dolaşacaktı. Hayırlısıyla emekli olsun, evden dışarı adımını atmayacaktı.

Aslında Postacı Erkan, gün boyu taban tepmekten yorulmuyordu. Onu yoran, güzelim işinin teknolojiye yenik düşmesiydi. Fakslar, cep te-

lefonları, elektronik postalar derken, işi anlamını yitirmişti. Artık, onu görünce el çırparak şarkı söyleyen çocuklar yoktu. Yolunu gözleyen yavukluların sayısı azalmıştı. Yüreklere pıt pıt, sıla kokulu mektupları bekleyen üç beş ana baba dışında yolunu gözleyen pek kimse kalmamıştı.

Erkan'a göre, postacı dediğin duygusal olurdu. Zarfı eline aldı mı, kokusundan, üstündeki el yazısından; kimden gelmiş, ne yazıyor anlayıverirdi. Postacı dediğin, mahallelinin sırdaşı, dert ortağı olurdu. Ama şimdi nerdeee?

Bunları her dile getirişinde, kendi çocukları bile gülüyor, "Ah, baba! Senin derdin, işinin teknolojiye yenik düşmesi değil," diyorlardı. "Senin derdin, kim-nerde-nasıl, bilememek!"

Hıh! Anlamıyordu veletler! Televizyona da karşıydı o. Teknoloji geliştikçe, insancıl duygular azalıyordu. Nerede o eski komşu ziyaretleri? Sohbet edilir, mısır patlatılır, kestane kebabı yapılırdı. Şimdi insanlar ziyaretlerini televizyon dizilerine göre ayarlıyor. Aman, bugün olmaz; ancak yarın!

Çocukların bunlara da yanıtı hazırды: "Kumandası sende olan bir şeye neden karşı çıkıyor-sun ki!"

Zamane veletleri işte, onlarla yarışılır mı? Ama umursamıyordu Erkan. "Bu yaştan sonra değişe-

cek halim yok. Varsın, teknoloji düşmanı bellesinler!" diyordu kendi kendine.

Son zarfı da kaydederek, o günkü postayı yerleştirmek üzere çantasına uzandı. Üst üste duran büyük sarı zarfları, işte o an fark etti. Birini aldı, evirdi çevirdi. "Kitap bu... Kim, kimlere yolladı acaba?" diye mırıldanarak, diğer zarflara da göz gezdirdi.

Hayda! Zarfların altısı da, köyün altı pinponuna gelmişti. Şerare Aydoğdu tarafından Suadiye'den postalanmıştı. Kimdi bu Şerare Aydoğdu? Yakınlıkları selamlaşmaktan öteye geçmeyen altı kişiyle ne ilgisi vardı? Şu palavra şans oyunlarından ya da tanıtım kampanyalarından biriyle mi ilgiliydi?

Askıdan aldığı gocuğunu giydi. Masanın üstünde duran şapkasını başına oturttu. Çantasını da omuzuna asıp, arkadaşlarını yarım yamalak esenledi. Postaneden çıktı. Yüzünü yalayan yeli hissedince, "Lodos bu!" diye mırıldanarak başını kaldırdı. Sürekli renk değiştiren gökyüzüne bakıp, "Kesin yağmur gelecek," diye sızlandı. "Bugün bir de şu sarı zarflar yüzünden bütün köyü arşınlamak zorundayım."

Erkan, Yeşilbağlar'ı doğup büyüdüğü kendi köyünden bile daha çok seviyordu. Gerçekten de Beykoz'un ötesinde, yemyeşil bir ormanlık alanın

ortasındaki Yeşilbağlar Köyü, İstanbullular'ın soluklandığı ender yörelerden biriydi. Yaz geldi mi, tatil günlerinde hemen her ev çay bahçesi, her bahçe piknik alanı olurdu. Mangallardan yükselen ızgara kokuları köyü kaplar; şen kahkahalar, çocukların sevinç çığlıkları en uzak, en sessiz köşelerde bile çın çın çınılardı.

Efil efil esen yel, güzün gelmesiyle huy değiştirip hoyratlaşır, insanın yüzünü tırmalamaya başlardı. Ardından toprak kurur, sarı, kırmızı, kahverengi yapraklar yolu yolağı kaplardı. Masalar üçer beşer toplanır, bahçelerin dip köşesine yapılmış ardiyeye yerleştirilirdi. İlk yağmurların inmesiyle birlikte, köy sanki kış uykusuna çekilirdi. Sessiz ama sıcacık yuvalarda, yeni sezonun tasarıları konuşulmaya başlardı.

Meraklı Postacı Erkan her sabah günlük postayı dağıtmaya işte böyle, köyüne övgüler yağdırarak başlardı. Ama bugün, kasım ayının bu perşembe sabahı farklıydı. Çantasında anlam veremediği gizemli altı zarf, aklında ise yanıt bulamadığı tek bir soru vardı: Şerare Aydoğdu kim?!

gizemli gizemli sarı zarflar

Postacı Erkan düşünüyordu.

Zarflardan birinin Leyla Hanım'a gönderilmesi olağandı. Ne de olsa kadıncağız emekli öğretmendi. Abonesi olduğu dergiler, yazıştığı dostları, hâlâ ders verdiği öğrencileri vardı. Eh, onun kapı komşusu Gezgin Neşe'nin zilini de sık sık çalardı. Gerçi ona, turizm şirketlerinin broşürlerinden, tur programlarından başka bir şey götürmezdi ya, ney-

se. Ama, diğerklerini hiç mi hiç anlamıyordu. Bu altı kişinin arasında nasıl bir bağlantı kurulabilirdi, bilmiyordu.

Postacı Erkan önce çarşı esnafını dolaştı. Bir dükkândan diğerkine girip çıktı. Sonunda, ilk zarfi vermek için, Tiryaki Çay Bahçesi'nin yolunu tuttu.

Dört mevsim açıldı Tiryaki Çay Bahçesi. Kışın adı aynı kalsa da, işlevi değişiverirdi. Geniş bahçesindeki asırlık çınarlar, söğütler devasa çalılara döner, beyaz badanalı binası kararardı. Kırmızı beyaz kareli örtüler masalardan toplanır, yerlerine yeşil çuhalar serilirdi. Şak şuk tavla seslerine tıkır tıkır okey sesleri karışır, anlamsız, boş laklak sesleri ayuka çıkardı. Böylece, gelecek bahara kadar Yeşilbağlar'ın dedikodu kaynayan kahvehanesi olurdu Tiryaki Çay Bahçesi.

Postacı Erkan'ın, camı buğulanmış ahşap kapıyı

açmasıyla, koca bir alazın yüzünü yalaması bir oldu. Dumanlı, buğulu hava soluğunu kesti. Gözleri, bir ağızdan konuşan onlarca insanın üzerinde dolaşırken, üç beş kişiyle selamlaştı. Çaycı Musti eline bir bardak ıhlamur tutuşturdu. İkinci yudumu alırken, Yaşar Aslan'ı gördü.

Yaşar Aslan bir zamanlar, İstanbul'un sayılı marangoz ustalarından biriydi. Birkaç yıl önce marangozhanesini kalfasına devrederek kendini emekliye ayırmıştı. Evi Bostan Sokak'taydı. Kızıyla sürekli didiştigi için, her sabah soluğu Tiryaki'de alırdı. Bir karış suratla içeri giren yaşlı adam, bastonunu yere vura vura yürür, boş bir yere geçip otururdu. Musti çayını getirene dek de bastonunu yere vurmayı sürdürürdü. Tık tık tık... Bu nedenle, adı Tık Tık Yaşar'a çıkmıştı. Arada sırada daldığı kısa şekerlemelerinden sıçrayarak uyanınca, gözlerini televizyona diker; sonra da çevresiyle pek konuşmadan izlediklerine kulak kesilirdi.

ıhlamur bardağını kafasına diken Postacı Erkan, masaların arasından dolandı. Yanından geçen Musti'nin askısına boş bardağını bıraktı. Başı önüne düşmüş, kestiren dedenin başına dikilerek omuzuna dokundu.

“Uyan, baba! Bir paketin var.”

Tık Tık Yaşar irkilerek kendine geldi. “Ha!..”